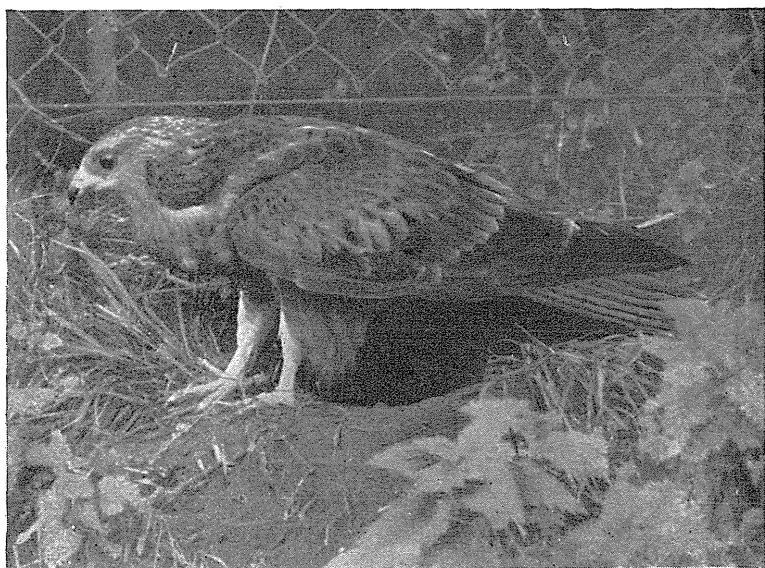

En tillidsfuld Hvepsevaage (*Pernis apivorus* (L.)),

Af BERNT LØPPENTHIN.

(With a Summary in English: A Confident Honey Buzzard, *Pernis apivorus* (L.)).

Paa Zoologisk Haves Kontor modtog man 12. September 1944 Kl. 14 $\frac{1}{2}$ ¹⁾ Meddelelse om, at der sad en stor Fugl paa Jorden ved den modsatte Side af Roskildevej. Jeg kom tilfæl-

B. LØPPENTHIN fot.

Fig. 1. Hvepsevaage staaende over et udgravet Bo af *Vespa germanica*. Forranden af det gravede Hul ses mellem Fuglens Hale og venstre Fod. Frederiksberg Bakke 13. September 1945.

digvis til Stede umiddelbart efter og saa netop Assistent C. H. KRAG forsvinde ud gennem Hovedindgangen, skraa over Vejen og springe efter noget i Grøften lige overfor Restaurationsbygningen. Genstanden, en mellemstor Rovfugl, som han havde ment var syg eller Flygtning fra Haven, lettede imidlertid uden Besvær og baskede ind i Søndermarken, mens den uheldige Fuglefænger blev staaende og tydelig nok havde opdaget

¹⁾ Dette og alle andre i det følgende anførte Klokkeslet er fra den raadende „Sommertid“ omskrevet til Dansk Normaltid.

et eller andet, han ikke straks havde ventet. Hele Oprinet var gaaet meget hurtigt, og jeg blev først klar over Fuglens Art, da jeg et halvt Minut senere kom over til Stedet, hvor Hr. KRAG eftertænksomt betragtede et aabent Gedehamsebo, mens en lysebrun Hvepsevaage sad i et Træ 10—15 m inde i Søndermarken og stirrede efter os. Hvad der foregik, var ingen af os i Tvivl om, og vi trak os skyndsomt over til det modsatte Fortov i Haab om at se Fuglen arbejde; som nedenfor beskrevet lykkedes dette over al Forventning. En Mand, der havde opholdt sig i Nærheden, meddelte, at han havde set Fuglen ved Middagstid, men det skal være usagt, om den er begyndt at grave dengang eller paa et tidligere Tidspunkt; jeg er tilbøjelig til at antage det sidste.

Vi havde kun ventet et Øjeblik, da Hvepsevaagen forlod sin Plads; den slog et Par Volter mellem Træerne og landede med en Vildfugls Færdighed paa Staaltraadshegnet ovenover Gedehamseboet, 10—15 m fra Stedet, hvor vi stod. Den saa sig om en kort Stund og gik derefter ned paa Jorden, hvor den gav sig i Lag med Boet. Ved nogle faa Tag med Fangerne skrabede den lidt Jord væk fra de nedre Siderande af Hullet, der dog allerede var saa stort, at Fuglens Hoved og Hals kunde passere. Siden saa jeg den ikke grave, men jeg havde Indtryk af, at dens Metode var noget forskellig fra den, enhver kender fra Tamhønen, der ved Skrabningen læner sig stærkt forover, skraber et Par Gange med den ene Fod, derefter skifter om og lader den anden Fod udføre samme Bevægelse et Par Gange og endelig undersøger, om den har rodet et eller andet spiseligt frem. Det synes da ogsaa rimeligt, at Hvepsevaagens Gråvemetode maa være forskellig fra Hønsenes, der kun bearbejder selve Jordoverfladen paa mere eller mindre tilfældige Steder for at afdække derværende Fødeemner. Naar en Hvepsevaage først har lokaliseret det Bi- eller Hvepsebo, den vil grave ud, maa den arbejde mere maalbevidst; den har ikke Interesse i den allerøverste Jordoverflades Indhold, men i et dybereliggende Objekt; derfor maa den grave løs paa et bestemt Sted, til Boet er naaet. Ved Lokaliseringen skraber den lidt forskellige Steder (jfr. HOLSTEIN 1944, p. 141) og kan rimeligvis herved faa en Opfattelse af Hulhedens Plads og Størrelse. Utvivlsomt vejledes Fuglen ogsaa af Hørelsen

under dette Arbejde, en Tanke, jeg har udledet af HOLSTEIN's Bemærkning: „Et Par Gange bøjede den sig fremad og fikserede Jorden foran sin Klo meget nøje, aabenbart for at blive klar over, hvor det var, Hvepsene kom fra“. Naar Hvepsevaagen først er sikker paa, hvor den skal hen, griber den i Jorden med Fangerne og kaster den bagud, men det hele

B. LØPPENTHIN fot.

Fig. 2. Hvepsevaagen arbejder med at rive en af Gedehamseboets Kager løs. Fuglen har som sædvanlig højre Fod længere nede i Udgravningen end venstre. Vingerne er presset noget tilbage; Haandleddene, der hviler paa Jordoverfladen ved Siden af Hullet, er ført bort fra Kroppen. Frederiksberg Bakke 13. September 1944.

foregaar i et betydelig langsommere Tempo, og fremfor alt er det ikke de rytmiske Bevægelser, vi kender fra Tamhønsene.

Efter dette mere almene Sidespring skal jeg vende tilbage til den her omtalte Hvepsevaage, der jo allerede havde blotlagt sin Gedehamsebo, inden dens Tilstedeværelse blev konstateret. Naar Fuglen vilde ned til Boet, bøjede den sig fremover og stak Hoved og Hals gennem Aabningen i Jordoverfladen; Hælleddene bøjedes stærkt, og den krøb paa Tarserne — stedse med højre Fod foran venstre (Fig. 2) — saa langt ned i Hullet, den kunde komme. Herved var Vingerne tyde-

ligt nok i Vejen, da Aabningen var for lille til, at ogsaa Haandleddene kunde passere, men den Side af Sagen klarede Fuglen simpelthen ved at strække Vingerne tilbage. Nøjere betegnet udførtes en ret stærk Extension i Albueleddene samt en moderat Extension i Skulder- og Haandledd. Bevægelsen mindede en Del om den Strækning, en Fugl foretager af Vin-

B. LØPPENTHIN fot.

Fig. 3. Hvepsevaagen er saa langt nede i Jordhullet, den kan komme. Vingerne er presset stærkt tilbage, højre Vinge øverst. De to Vingers Haandsvingfjer holdes noget nær parallelt, og Vingespidsene er omtrent i Plan med Haandleddet paa den modsatte Vinge. Frederiksberg Bakke 13. September 1944.

gen efter Hvile, dog med den væsentlige Forskel, at den vaagende Fugls Vinger strækkes enkeltvis og langt mere effektivt, mens denne Hvepsevaage jo bevægede Vingerne nogenlunde symmetrisk, idet de var kun strakt tilbage for at være saa lidt i Vejen som muligt. Vingespidsene pegede straks skraat bagud, men naar Fuglen fik maset sig helt ned i Hullet og blev mere optaget af sit Arbejde, slappedes Haandens Strækkesmuskler, hvorved Vingerne krydsedes, og til sidst kom de to Siders Haandsvingfjer ofte til at ligge nærmest parallelt med hinanden (Fig. 3). Det kostede tilsyneladende Fuglen store An-

strengelser at rive Hvepsekagerne løs, og mens dette stod paa, saa man kun dens Ryg, Hale og Vinger — der bevægedes i de Retninger, de tilfældigvis blev presset hen i — samt som Regel venstre Hæl (Fig. 2—3).

Hvepsevaagens Adfærd vakte stor Interesse hos forbipasserende Personer, Cyklister og Fodgængere, som det voldte betydelig Vanskelighed at holde paa nogenlunde Afstand, men Fuglen arbejdede ufortrødent videre, selvom der stod mellem 20 og 50 Tilskuere i en halv Snes Meters Afstand. (Fig. 4). Af

HARRIET JØRGENSEN fot.

Fig. 4. Tilskuere paa Lokaliteten, hvor Hvepsevaagen arbejdede. Pilene angiver Fuglens Plads. Frederiksberg Bakke 13. September 1944.

en eller anden Grund følte den sig omsider foruroliget og fløj lidt ind i Søndermarken; men næppe var Forsamlingen splittet, før den var paa Pletten igen. Dette gentog sig flere Gange, mens jeg opholdt mig ved Stedet. Hver Gang slog Fuglen til paa samme Sted af Hegnet, saa sig lidt om og gik derefter ned paa Jorden og i Lag med Gedehamseboet. Det drejede sig om et næsten mandshovedstort Bo af *Vespa germanica*, en af vore almindeligste Gedehamse, der bygger Reder med graat Hylster i Jordhuller og lignende Steder (sml. J. C. NIELSEN 1907, p. 69); Bestemmelsen stadfæstede jeg senere ved Undersøgelse af en Prøve voksne Insekter. Opad tilhøjre saas et Hul, som jeg antog for Gedehamsenes oprindelige Flyvehul, men Hvepsevaagen syntes at have gravet ad en kortere Vej, hvor

Jordlaget var tyndere, og hvor den bedre kunde komme til, idet Flyvehullet laa oppe under Staaltraadshegnet mod Søndermarken. Boets Hylster var selvfølgelig flaaet og man saa de blottede Hvepsekager. Smaastykker, Fuglen fik op, tømtes hurtigt for Larver, og en hel Kage pillede den Larverne ud af med en Fart af ca. 20 i Minuttet. Det var paafaldende, hvor komplet ligeglad Hvepsevaagen var med de sværmende Gedehamse. Naar den kom frem, efter at den formelig havde væltet sig i Boet, rystede den sig maaske lidt, vel nærmest for at befri Fjer og Øjne for Jord og Smuld fra Boet. Jeg saa aldrig Fuglen tage eller gøre Forsøg paa at fange et flyvende Insekt. At Hvepsevaagen helt skulde undgaa Stik af Gede-hamsene, forekommer mig utænkeligt. Samfundet gjorde et temmelig dvaskt Indtryk, naar man saa ned i Boets Ruiner paa en Tid, hvor Arvefjenden var andetsteds, men det skal være usagt, om dette havde sin Aarsag i, at Insekterne havde stukket, eller om de blot var fortumlede efter den ublide Medfart, deres Bo havde været ude for. De var livlige nok, da jeg undersøgte Pladsen i de kommende Dage, efter at Hvepsevaagen havde forladt den for stedse. Kl. henad 17 fløj Fuglen bort. Jeg tog nu bort et Par Timer, men saa ved Tilbagekomsten intet til Hvepsevaagen, og den syntes heller ikke at have været der i Mellemtiden.

13. September ankom Frk. G. ABRAHAMSEN og Frk. H. JØRGENSEN til Frederiksberg Bakke Kl. ca. 6. Hvepsevaagen viste sig Kl. 6²⁵ og satte sig paa Hegnet, men den skræmtes og fløj igen; den satte sig i Nærheden og pudsede sig et Stykke Tid. Den var flere Gange nede paa Hegnet, men først Kl. ca. 7 tog den Mod til sig og landede paa Jorden, hvorfra den dog straks blev jaget op af en lidt for ivrig Pressefotograf. Fuglen fløj nu omkring en halv Times Tid, hvorefter de to Damer maatte forlade Stedet; Frk. JØRGENSEN kom dog tilbage Kl. 7⁵⁵, paa hvilket Tidspunkt den sad ved Boet, hvor den tilsyneladende lige var begyndt at arbejde og æde. Den tog en Hvepsekage op med Næbbet, greb den med højre Fanger og holdt den op til Næbbet omtrent paa Papegøjevis; dette iagtoges flere Gange. Fuglen fortsatte til Kl. 8⁰⁵, da den fløj. Det bemærkedes, at den altid — eller næsten altid — brugte højre Fod til at gribe med (sml. ogsaa Fig. 5).

Fra de næste 7 Timer har jeg intet erfaret om Fuglen udover en Meddelelse fra Zoologisk Have om, at den i Dagens Løb havde været inde ved Svømmedammen til stor Rædsel for de derværende Ænder. Imidlertid er der næppe Grund til at antage, at dens Opførsel ved Gedehamseboet har adskilt sig fra, hvad man har set før og siden. Kl. godt 15½ ankom jeg og saa paa Afstand Frk. H. JØRGENSEN, der havde indfun-

B. LØPPENTHIN fot.

Fig. 5. Hvepsevaagen har grebet en Kage fra Gedehamseboet med højre Fanger for at vende Undersiden opad. Frederiksberg Bakke 13. September 1944.

det sig kort forinden, sidde paa den ene Grøftkant, omgivet af mindst 30 Mennesker, mens Hvepsevaagen ufortrødent rumsterede paa den anden, 3—4 m borte. Fuglen saa nu paa det nærmeste ud til at være baade blind og døv for alt andet end sit Gedehamsebo; et Knald fra en Generatorbil fik den dog til at fare lidt sammen, men den flygtede ikke af den Grund. Lidt senere fløj den op, og Forsamlingen splittedes med Undtagelse af et lille Selskab af Ornithologer, der nu var samlet og trak over til det modsatte Fortov. Det varede dog ikke mange Øjeblikke, før Hvepsevaagen igen var paa

sin Plads paa Hegnet og gik ned ved Boet. Forbipasserende Køretøjer, selv et Halmlæs, skræmte den ikke væk, og Opløb af Cyklister og Fodgængere samledes omgaaende som før. Fuglen stod nu formelig paa Hovedet i Boet (Fig. 2—3); Hoved, Hals og Krop var væk, man saa praktisk taget kun Halen og de strittende Vinger. Efter særlig intensive Anstrengelser dukkede Fuglen Kl. 16½ frem med Boets største Kage i Næbbet; den greb den med højre Fanger (Fig. 5), vendte den lidt efter om, saa den kom til at ligge med Undersiden opad, og gav sig til at pille Larverne ud med den sædvanlige Fart af ca. 3 Sekunder til hver. Fuglen tømte Kagen systematisk for Gedehamseyngel, Række for Række. Vi talte efterhaanden ganske uforstyrret indbyrdes, uden at det generede Hvepsevaagen; men da man til sidst gav sig til at læse i en Avis, foruroligedes den af det flagrende Papir, der holdtes i kun 3 m's Afstand fra den, og fortrak, efterladende den sidst løsnede Hvepsekage. Tilskuerne spredtes; Ornithologerne trak sig tilbage til deres sædvanlige Venteplass, men Hvepsevaagen viste sig ikke mere. Kl. ca. 17 forlod vi Stedet.

14. September var en lille Skare Medlemmer af D. O. F. samlet, da jeg ankom Kl. ca. 7. Hvepsevaagen viste sig Kl. 7½. Den fløj en Del rundt og satte sig forskellige Steder, ogsaa paa Hegnet, men vovede ikke straks at gaa ned til Gedehamseboet. Fuglen var i det hele taget langt forsigtigere — sky er lidt meget sagt — om Morgenen end senere paa Dagen, hvor den havde affundet sig med Tilskuernes Tilstedeværelse. Kl. godt 8 gik den ned ved Boet, aad nogle Larver, der laa udenfor Kagerne, og lidt senere krøb den ned i Hullet og hentede med Næbbet den løse Hvepsekage frem, som en foretagssom Tilskuer havde puttet tilbage i Hulheden Aftenen før, efter at Hvepsevaagen var fløjet fra den. Fuglen gav sig nu til at æde Gedehamseyngel paa sædvanlig Vis, mens den holdt fast i Kagen med højre Fanger, men den var ikke absolut rolig ved Tilskuerne, som straks samlede sig, og lidt senere fløj den ind i Søndermarken med sit Bytte. Klokken var nu 8¾, og Ornithologerne forlod Stedet med Undtagelse af Frk. E. ADELHOLT, der blev til Kl. 16½, og hvis Optegnelser, hvor intet andet er nævnt, har dannet Grundlag for Fremstillingen af Dagens Hændelser. Selv saa jeg ikke Hvepsevaagen mere.

Kl. godt 15 hentede jeg de omtalte Gedehamse til Bestemmelse, men da jeg hverken saa Fugl eller Ornithologer, regnede jeg med, at den var forsvundet. Som nedenfor omtalt var dette dog ikke Tilfældet. Kl. $8\frac{3}{4}$ til 12 iagttoges Hvepsevaagen ikke; da saas den pludselig bag Hegnet, og 5 Minutter senere sad den paa det. Kl. $12\frac{1}{4}$ gik den ned paa Jorden; lidt efter tog den en Hvepsekage og aad Indholdet, og da det var sket, tog den en ny, som dog var tom. Kl. $12\frac{1}{2}$ blev den urolig, tilsyneladende uden Grund, og fløj. Kl. 14^{08} saas Fuglen igen i Randen af Søndermarken, og 1 Minut senere gik den ned paa Jorden, men denne Gang bagved Staaltraadshegnet, som den krøb under som en Høne. Den gav sig nu straks til at arbejde i Gedehamseboet, saa sig om og masede sig derpaa saa dybt ned i Jordhullet, at kun Vinger og Hale var synlige. Da den kom frem, gav den sig til at æde noget udenfor Boet, men allerede Kl. $14\frac{1}{4}$ forstyrredes den af et eller andet, og den fløj bort, for aldrig mere at vende tilbage til dette Sted.

10 Minutter senere, Kl. 14^{25} , saas Hvepsevaagen flyve ca. 100 m Syd for Stedet, hvor den hidtil havde været beskæftiget, i Nærheden af, hvor Søndre Fasanvej krydser Roskildevej, og Kl. $14\frac{3}{4}$ gik den ned paa Jorden, hvor den begyndte at grave ved et nyt Gedehamsebo (G. ABRAHAMSEN); den fløj dog bort igen, grundet paa for megen Støj og for mange Tilskuere. Kl. ca. 15 slog den atter til paa Hegnet ved Bo Nr. 2, men turde ikke gaa ned for Folk, der stimlede sammen fra et nærliggende Sporvognsstoppested, og nogle Minutter senere forlod den Pladsen, hvorefter den fløj omkring inde i Søndermarken. Kl. $15\frac{1}{2}$ slog den igen til paa Hegnet, men Folk kom den for nær og jog den væk. 10 Minutter senere iagttoges den paany ved Stedet, paa en Gren 5—6 m oppe, men 3 Minutter efter forlod den sit Stede. Lidt senere (Kl. 15^{52}) var den atter paa Hegnet og saa flere Gange ned paa Jorden, hvor den havde lokaliseret Gedehamseboet. Kl. 15^{55} fløj den endene paa Grøfttekanten $1\frac{1}{2}$ m fra Gedehamsenes Flyvehul og saa sig uroligt om. Den samlede straks Opløb, begyndte dog at arbejde Kl. 16, men syntes lidt usikker. Den skrabe Jord og Græs til Side og saa sig stadig om, men flygtede ikke, selvom Folk stod 5—6 m fra den og talte højt indbyrdes, og flere Biler støjede forbi. Kl. 16^{10} skrabe den 10 cm fra Hullet,

hvorom der nu var et bart Stykke Jord af Størrelse som en lille Tallerken (ADELHOLT). Fuglen førte herefter højre Fanger helt ned i Hullet og støttede sig paa venstre Fanger og Vingene, navnlig højre Vinges Haandled (H. JØRGENSEN). Den trak Jord op med højre Fanger, skrabede derpaa lidt omkring Stedet og saa sig en sjælden Gang omkring, mens den arbejdede meget ivrigt. Kl. 16¹⁶ fløj den, fordi et Barn var uroligt. Der saas ikke mange Gedehamse ved Boet. Kl. 16 $\frac{1}{2}$ forlod man Stedet (ADELHOLT).

15. September traf jeg Kl. ca. 8 et lille Selskab af D. O. F.s Medlemmer, der var samlet i Nærheden af Bo Nr. 2. Fuglen var ikke iagttaget, og den kom heller ikke i Løbet af den næste Time, hvorfor vi forlod Stedet. Kl. ca. 16 var jeg igen paa Pladsen, men intetsomhelt var forandret siden om Morgen; Græsset omkring Flyvehullet var flaaet af som ovenfor omtalt, og Indgangsrøret var revet op. En Del Gedehamse fløj til og fra, men Hvepsevaagen saa jeg ikke noget til. Ved Bo Nr. 1 var heller intet forandret.

16. September undersøgte jeg begge Gedehamseboer Kl. ca. 11 og Kl. ca. 16. Ved Bo Nr. 1 var alt som 2 Dage før. Ved Bo Nr. 2 laa en lille Sten, vel anbragt af Drengene, i Indgangsrørets Aabning, hvor Gedehamsene ustandselig fløj ud og ind, men Hvepsevaagen var og blev borte.

Jeg besøgte nu ikke Lokaliteten før om Eftermiddagen 26. September. Resterne af Bo Nr. 1 var da styrtet ned fra Jordhulens Loft, hvor det havde været ophængt. Det var lukket paany ved Reparation af Hylsteret, og det indeholdt stadig nogle — omend næppe mange — Gedehamse, som viste sig, da jeg rørte ved Boet. Ved Bo Nr. 2 var Indgangshullet, som Hvepsevaagen havde bearbejdet, lukket, og Gedehamsene havde gravet et nyt Rør ca. 20 cm fra det gamle. De fløj livligt baade til og fra.

Med Hensyn til Hvepsevaagens Fødeoptagelse skal det endnu engang fremhæves, at Fuglen, som ovennævnte Iagttagelser er anstillet over, absolut ingen Notits tog af de omkringflyvende Gedehamse. Kun een Gang (ADELHOLT) saas den pille en Gedehamms frem af Fjerklædningen og æde den, dog udenat man iagttog den affide Brodden, som det undertiden i Literaturen ses anført, at Fuglen kan gøre. Imidlertid indeholdt

Boet (Nr. 1) jo ogsaa saa meget Yngel, at Fuglen kunde æde sig mæt i den; der var derfor næppe rimelig Grund for den til at drive Jagt paa de voksne, tildels flyvende Gedehamse.

Ved Gennemgang af den lettere tilgængelige Literatur har jeg ikke fundet udførlige Iagttagelser om Hvepsevaagens Adfærd ved Udgravningen af Bi- eller Hvepseboer, bortset fra de mere indledende Foranstaltninger (HOLSTEIN, l. c.). Man kan nok se Meddelelser om, at Fuglen er saa optaget under Arbejdet, at man kan komme den ganske nær, men de, der har haft Held til at overraske en Hvepsevaage under en Udgravning, synes kun at have været indstillet paa at faa fat i Fuglen, eller ogsaa har de ikke givet Meddelelse om dens Opførsel. Selvfølgelig kan nogle Individuer være mere tillidsfulde eller optagne af deres Handlinger end andre, men den her omtalte Fugl maa dog sikkert betegnes som ualmindelig, ja ubegribelig lidt sky.

Til Slut retter jeg en Tak til Damerne GUDRUN ABRAHAMSEN, ELLA ADELHOLT og HARRIET JØRGENSEN, der har tilbragt mange Timer med at iagttage denne Hvepsevaage, og som beredvilligt har stillet deres Iagttagelser til min Disposition.

SUMMARY IN ENGLISH

A Confident Honey Buzzard (*Pernis apivorus* (L.)).

During the days September 12th to 14th 1944 a Honey Buzzard was digging out a nest of *Vespa germanica* at the side of a main road in a suburb of Copenhagen. The bird was amazingly unshy and was tearing the nest situated 3-4 meters from the very road, where bicycles, motor cars and other vehicles were passing in great numbers. Even with a lot of people gazing at it from a distance of 3 metres (fig. 4), only separated from it by a ditch, the bird continued its work undisturbed. Now and then, it is true, it took to its wings, but generally it returned after a few minutes.

When I saw the bird for the first time on September 12th at 2.30 p. m. the wasp's nest was laid bare. The Honey Buzzard scratched a little in the soil at the edges of the hole, and the opening being big enough to allow the passage of head, neck and breast the bird stretched its wings backwards in order that they should not require any room in the cavity

(fig. 2—3). The movements of the wings were rather characteristic, resembling in some way the stretching of the wings after rest, but with both wings moving at a time.

The Honey Buzzard in question was pronouncedly "right-footed". It used its right foot when seizing the earth during the uncovering of the wasp's nest, and when the bird was eating, it held the combs in the claws of the right foot, while pulling out the larvae and pupae with a speed of about 20 per minute (fig. 5).

Literatur:

V. HOLSTEIN 1944: Hvepsevaagen. — København.

I. C. NIELSEN 1907: Gravehvepse og Gedehamse. — Danmarks Fauna 2, p. 69.

Sandternens (*Gelochelidon nilotica* (GM.)) Føde.

Af JOHANNES ANDERSEN.

(With a Summary in English: The Food of the Gull-billed Tern, *Gelochelidon nilotica* (GM.).

Sandternen (*Gelochelidon nilotica* (GM.)) har i sin sporadiske Forekomst i Nord- og Mellemeuropa sin nordligste Forpost i Danmark. Denne Terne adskiller sig i Bygning og Levevis betydeligt fra andre Terner, og navnlig dens Valg af Fødemer er særegen. I det følgende er forsøgt at give et Bidrag til Klaring af dette Spørgsmaal, ved at undersøge hvad Føden bestaar af paa en af de danske Ynglepladser paa og ved Tipperne i Ringkøbing Fjord.

Dr. phil. Å. VEDEL TÅNING har tidligere skrevet udførligt om Sandternens Forekomst, Rugetid m. m. i dette Omraade (1936, p. 172 & 1944, p. 165).

Paa Københavns zoologiske Museum findes en Del Gylp stammende fra Sandterner. Det meste er mærket „Tipperne 1928“ og er indsendt af Dr. TÅNING. En mindre Mængde Gylp er indsamlet samme Aar paa det lige syd for Tipperne liggende Omraade „Værnet“. Endelig foreligger en mindre Mængde indsamlet paa Tipperne i Juni 1936 af cand. mag. VALENTIN JENSEN.

Dette Materiale er indsamlet ved Rederne og giver altsaa kun Oplysninger om Føden i Rugetiden. Naar Ungerne er ud-